

OHJEITA BIOANALYTIKKOLEHTEEN KIRJOITTAJILLE

Teksti

Teksti kirjoitetaan rivivälillä 1,5 ilman muotoiluja ja sivunumerointia, fonttityyppi ja – koko Times New Roman 12 tai Arial 11. Vain vasen reuna tasataan (marginaali 3 cm), oikeaa reunaa ei. Tavuviivaa ei kirjoiteta (ns. pakotettu tavutus) sanan jakamiseksi rivin lopussa, ei myöskään rivinvaihtoa (enter) muuta kuin kappaleiden lopussa.

Otsikkosivulle kirjoitetaan tekstin otsikko, kirjoittaja ja kirjoittajan yhteystiedot (etu- ja sukunimi, tutkinto ja/tai tehtävä työssä, toimipaikka ja sähköpostiosoite) ja tarvittaessa kuvan/kuvien ottajan nimi.

Kuvat ja taulukot toimitetaan erillisinä tiedostoina. Teksti toimitetaan Microsoft Word yhteensopivassa muodossa sähköpostin välityksellä tai levykkeellä/tikulla (lisäksi paperituloste) päätoimittajalle.

Viitteet tekstissä

Kirjallisuusviitteissä merkitään tekijä tai tekijät, julkaisuvuosi (Tuokko 2002). Jos viitataan useisiin lähteisiin, eri lähteet erotetaan toisistaan puolipisteellä. Kun teoksessa on tekijöitä kolmesta viiteen, tekstiviitteeseen merkitään ensimmäisen kerran kaikki tekijät. Myöhemmin merkitään vain ensimmäinen tekijä ja sen perään ym. ja vuosiluku. Mikäli tekijöitä on kuusi tai useampi, lyhennemerkintää käytetään heti. Kun teoksella on vain kaksi tekijää, molemmat mainitaan viitteessä aina. Yhteisöistä merkitään nimi ja painovuosi.

Jos lähteinä on samalta tekijältä samana vuonna ilmestyneitä teoksia, teokset erotetaan lähdeluettelossa ja tekstiviitteissä merkitsemällä vuosiluvun perään pienaakkosin a, b, c (esim. 2001a).

Suoraan lainatut lyhyet tekstinosat merkitään sitaatteihin. Jos lainataan usean rivin mittainen teksti, kappale sisennetään ja kirjoitetaan rivivälillä 1; tällöin lainausmerkkejä ja kursivointia ei tarvita. Suoraa lainausta käytetään vain perustellusti, esimerkiksi määritelmässä ja aineistoesimerkeissä.

Kun viitataan yhteen virkkeeseen, loppupiste merkitään sulkuimerkin jälkeen.

Pintaverenkierron avautumiseen vaikuttaa neurohormonien, kuten histamiinin ja serotoniinin vapautuminen kudoksista (Ylinen 1994: 15).

Kun viitataan useampaan kuin yhteen virkkeeseen, loppupiste on sulkuimerkin sisäpuolella..

Taulukot, kuviot ja kuvat

Taulukot, kuviot ja kuvat toimitetaan kukin omana tiedostona. Taulukot ja kuviot numeroidaan ja otsikoidaan. Taulukon otsikko sijoitetaan taulukon yläpuolelle ja kuvion otsikko sen alapuolelle. Otsikkotekstin tulee kertoa, mitä kuvio/kuva tai taulukko esittää. Otsikon tulee olla niin selkeä, ettei sen ymmärtäminen edellytä varsinaisen tekstin lukemista. Taulukkoon/kuvaan/kuvioon tulee olla viittaus tekstissä. Tiedostot tulee nimetä selkeästi ja mukaan tulee liittää viesti, josta ilmenee teksti, johon kuva/taulukko liittyy, numero ja otsikko. Jos taulukko tai kuvio tai kuva on lainattu, pitää merkitä lähde.

Digitaalikuvatiedostojen tulee olla riittävän isossa koossa. Painetussa kuvassa tarvitaan informaatiota noin neljä kertaa enemmän kuin näytöllä katseltaessa. Kuvat voi toimittaa myös paperikuvina tai dioina, jotka skannataan painossa. Kuviin tulee kiinnittää selkeä viittemerkki (esim. paperikuvien taakse ja diojen kehykseen), josta ilmenee teksti, johon kuva liitetään ja kuvan numero ja otsikko. Kuvalähetykseen tulee liittää tiedot, kenelle ja mihin kuvat palautetaan..

Jos kirjoittaja haluaa erityisesti joidenkin kohtien tekstistä erottuvan hän voi lisäksi toimittaa muotoillun tekstin erillisenä tiedostona tai paperiversiona.

Lähteet

Lähdeluettelo (otsikko Lähteet) kirjataan kaikki tekstissä mainitut lähteet ja vain ne. Lähteet kirjataan aakkosjärjestyksessä seuraavaa periaatetta ja järjestystä noudattaen: kirjoittaja, julkaisuvuosi, teoksen nimi, kustantajan toimipaikka, julkaisija/kustantaja ja referoidun osan sivunumerot. Aikakauslehdistä merkitään lehden nimen perään vuosiluku, volyyymi ja sivunumerot. Esimerkkejä:

(Kirja)

Vertio, H. 1992. Terveysten edistäminen. Helsinki: Sairaanhoidajien koulutusäätiö.

(Helsinki = kustantajan kotipaikka, joka ilmoitetaan aina kirjan ensimmäisellä sivulla. Ei siis merkitä kirjan painopaikkaa.)

Tuokko, S, Rautajoki, A. & Lehto, L. 2008. Kliiniset laboratorionäytteet – opas näytteiden ottoa varten. Helsinki. Kustannusosakeyhtiö Tammi.

Nieminen, J. (toim.) 1996. Menetelmävalintojen viidakossa. Pohdintoja kasvatuksen tutkimuksen lähtökohdista. Tampereen yliopisto. Kasvatustieteen laitos. Julkaisusarja B:13.

(Artikkeli)

Hirsjärvi, S. 1984. Milloin metodi on pätevä? Kasvatus 15, 5, 279–286.

(Artikkeli kokoomateoksessa)

Rekola, L. & Sillanpää, K. 1999. Asiantuntijuus ja sen arviointi. Teoksessa A. Alaspää, M. Kuisma, L. Rekola & K. Sillanpää (toim.) Ensihoidon käsikirja. Helsinki: Kirjayhtymä Oy, 459–463.

Tuokko S. 2003. Näytteiden otto. Teoksessa: Vilpo J, Niemelä O. (toim.) Laboratoriolääketiede – Kliininen kemian ja hematologia. 2. uusittu painos. Jyväskylä: Kandidaattikustannus OY, Lääketieteenkandidaattiseura ry, 14-23.

Jos kirjoittajia on monta, nimien välissä käytetään pilkkua mutta toiseksi viimeisen ja viimeisen nimen välissä &-merkkiä. Saman kirjoittajan julkaisut merkitään julkaisuvuoden mukaisesti vanhimmasta nuorimpaan. Jos lähteissä on useita saman kirjoittajan samana vuonna tekemiä julkaisuja, ne merkitään kirjaimin a, b, c... julkaisun nimen mukaiseen aakkosjärjestykseen, esim.:

Sulkunen, P. 1990a. Ryhmähaastattelujen analyysi. Teoksessa...

Sulkunen, P. 1990b. Tyyli, hyvinvointi ja ympäristötuho – kulutuksen sosiologisia kysymyksiä. Sosiologia...

(Internet- ja muut sähköiset lähteet)

Stadia 2006. verkkodokumentti. <[http:// www.stadia.fi/](http://www.stadia.fi/)>. Luettu 1.6.2006.